

[Erik Eriksen.]

understreger, for at der ingen misforståelse skal være, at der naturligvis på dette område må gælde de undtagelser, hvorom alle er enige med hensyn til det sociale byggeri. Jeg tænker her særligt på byggeriet for de mindst bemidlede i samfundet og for de børnerige familier. Med dette udgangspunkt skulle det vel være muligt at nå frem til et samfundsmæssigt forsvarligt resultat. Der er jo ingen tvivl om, at samfundet også i fremtiden må yde betydelige lån til byggeriet. Dette skyldes ikke alene de nuværende meget høje byggeomkostninger, men også det ekstraordinære boligbehov. Et første skridt i retning af mere normale tilstande på dette område ville være en tilnærmelse af renten på statsbyggelån til markedsrenten. Som det er nu, vil den årlige rentebyrde vokse meget hurtigt og meget voldsomt, og det er en byrde, som vi ganske roligt lægger over på vore efterkommere. Jeg vil tro, at vi allesammen har en følelse af, at dette nemhedssynspunkt egentlig ikke er helt forsvarligt.

Regeringens udtalelse om folkepensionsordningen og dens ønske om at samle den bredest mulige parlamentariske tilslutning til en sådan reform er formet på en måde, som jeg helt og ubetinget kan hilse med tilfredshed.

Med hensyn til skattereformen lover regeringen, at arbejdet skal fortsættes, og bebuder bl. a. en forenkling af udgiftsfordelingen mellem staten og kommunerne. Man tilføjer, at der ved en rationalisering af de mange skattelove og -skalaer må gennemføres administrative besparelser o. s. v. Det er for mit parti noget meget vigtigt at få forenklet og rationaliseret vort skattesystem. Det er meget væsentligt at ændre byrdefordelingen for kommunernes vedkommende. Det gælder således for amtskatterne, der i dag hviler ensidigt på ejendomsbesidderne, skønt amtskommunernes goder jo også kommer andre tilgode. Vi må også tilstræbe, at kommunernes selvstændige ansvar øges, og her møder vi de meget omtalte udligningsordninger. En ophævelse af dem er ønskelig. De betyder i dag en fristelse til ikke at administrere billigt muligt.

Det er også nødvendigt at afklare forholdet mellem staten og kommunerne. Vi

må arbejde for, at det kan blive sådan, at kommunerne får større indflydelse på de udgifter, de selv skal afholde. Omvendt må staten i det væsentlige refundere de udgifter, der er fastsat i lovgivningen, og som kommunerne selv ingen indflydelse har på. Hvis vi ikke gennemfører en reform efter disse retningslinier, frygter jeg, at vi i stadig højere grad vil komme til at undergrave det lokale selvstyre, som er grundlaget for hele vort folkestyre.

Må jeg videre sige, at for venstre må det være hovedopgaven, at de nødvendige skatter udskrives på en sådan måde, at de ikke rammer produktionen urimeligt hårdt. Jeg forstår, at vi er enige om, at det i allerhøjeste grad er en samfundsinteresse, at produktionen øges. Det kræver store investeringer, helst større end dem, vi har i dag, og dette må vi have for øje, når vi skal prøve på at lægge rammerne for vor skatte-lovgivning tilrette.

Må jeg her indskyde, at en vigtig forudsætning for opsparingen har vi nået derved, at priserne er bragt til ro. Under en inflationsperiode vil opsparingen naturligt blive mindre, for hvis prisstigningerne er større end rentetilskrivningen, er der ikke altid megen mening i at spare op. Men her har vi altså nået noget væsentligt.

Jeg ser gerne grænsen for formueskat hævet væsentligt. Ligeledes skattefrihed for præmier til pensionsforsikringer. Men også præmier på kapitalforsikringer må kunne fradrages indenfor et vist beløb. Disse synspunkter er ikke nye. I det hele taget er en erkendelse af opsparingens betydning tiltrængt og må opmuntres.

I åbningstalen meddelte regeringen, at den forbereder et lovforslag om ændringer i den kommunale valglov, og man kan læse, at meningen skal være den at fritage henimod 400 000 borgere med lav indtægt for skat, samtidig med at de beholder deres kommunale valgret. Man siger også, at det dårligt nok kan betale sig at opkræve så små beløb. Jeg må meget advare imod denne tanke. Skat efter evne er et princip, der bør fastholdes. En privilegeret stand eller klasse vil i sin konsekvens føre ud i helt urimelige tilstande. Jeg håber ikke, at vi nogensinde skulle komme dertil at måtte sige, at man ligesom mærker hensigten og bliver forstemt.